

Nașterea Domnului

Partea 1

Versete călăuzitoare: Luca 2

Primul capitol al evangheliei după Luca se termină cu cântarea de laudă și cu prorocia lui Zaharia. Știm că această profeție se referă la timpul minunat al Împărăției de o mie de ani, când poporul va fi atunci eliberat definitiv de cei care îl urăsc și de vrăjmași și când ei vor putea să slujească lui Dumnezeu în toate zilele cu toată evlavie și dreptatea.

Decretul Cezarului August

Acum începe capitolul al doilea și noi suntem iarăși în prezent și vedem poporul în mijlocul vrăjmașilor lui. Probabil s-a gândit că odată cu eliberarea poporului din captivitatea babiloniană poporul este acum pe deplin liber. Dar nu. Deja la mult timp după eliberarea din captivitatea în Babilon, în cartea lui Neemia citim: „Iată, astăzi suntem robi, iar în țara pe care ai dat-o părinților noștri, ca să mănânce rodul ei și bunătățile ei, iată, suntem robi în ea! Și ea dă venitul ei mare împăraților pe care i-ai pus peste noi din cauza păcatelor noastre; și ei stăpânesc peste trupurile noastre și peste animalele noastre după placul lor, iar noi suntem în mare necaz.” (Neemia 9.36-37). Nici un moment nu erau liberi.

Și așa a fost până în momentul acesta, în care începe capitolul nostru al doilea. Cezarul August stăpânește în Palestina. El este reprezentantul celui de-al patrulea imperiu mondial. Trei imperii mondiale au stăpânit deja poporul. Chiar și aprobarea construirii Templului a trebuit luată de la un domnitor păgân – un vrăjmaș. Acum era al patrulea imperiu la putere, imperiul roman. Cezarul August este domnitorul, el, romanul; și Iosif, care este din seminția lui David, este un tâmplar sărac și un rob. August a poruncit și Iosif a trebuit să meargă de la Nazaret la Betleem. Și dacă Duhul Sfânt ne face cunoscut aceasta în felul acesta, atunci este important. Căci deja aici ni se arată în ce stare de umilire va fi născut Domnul Isus. Nu Iosif din familia regală cu soția lui Maria a hotărât să meargă, nu, ci August a poruncit. Însă în realitate și August trebuie să procedeze așa cum vrea Dumnezeu. Căci în cele din urmă El ține frâiele în mână, dacă avem voie să ne exprimăm așa cu reverență. Nu este Cezarul cel care a poruncit lui Iosif, ci Dumnezeu este Cel care i-a poruncit lui Iosif. Aceasta devine clar din versetul 2. Dumnezeu a dat Cezarului gândul să facă un recensământ. Însă Dumnezeu a călăuzit lucrurile așa fel ca recensământul să se facă la un timp mai târziu – abia când Quirinius era guvernator al Siriei, nu, abia când Domnul Isus trebuia să fie născut. Aceasta ne arată foarte clar că în realitate Cezarul era numai mingea de joc în mâna lui Dumnezeu. Și așa cum a fost aici la nașterea Domnului la fel a fost și la sfârșitul vieții Sale pe pământ, când Domnul Isus a zis lui Pilat: „Nu ai avea nici o putere asupra Mea, dacă ea nu ți-ar fi fost dată de sus.”

Iosif și Maria pe drum spre Betleem

Astfel Iosif și Maria merg din Nazaret la Betleem. Da, Betleem, deoarece stă scris: „Și tu, Betleem, țara lui Iuda, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; pentru că din tine va ieși un Conducător care va păstori pe poporul Meu, Israel.” Acesta este Domnul Isus, care trebuia să fie născut în Betleem. Dumnezeu decide să pună în mișcare pe

Cezarul mare, puternic și întreg imperiul mondial roman. Întreg imperiul roman, acest imperiu uriaș cu o mulțime nenumărată de oameni trebuia pus în mișcare. De ce face Dumnezeu aceasta? Pentru ca să aducă pe Iosif cu logodnica lui la Betleem. Dumnezeu poartă grijă ca Iosif să vină la Betleem cu Maria. Ah, ce frumos este să se știe că timpurile noastre sunt în mâna lui Dumnezeu. Noi citim: „... s-au împlinit zilele ei ...” Zilele ei nu erau încă împlinite atunci când August a avut gândul să facă recensământ. Nu, Dumnezeu nu Se grăbește. Abia mai târziu, când Iosif și Maria au ajuns în Betleem, „zilele ei s-au împlinit”. Era timpul când Domnul Isus trebuia să fie născut.

Întâiul născut

„Și [ea] L-a născut pe Fiul ei cel întâi-născut.” În Vechiul Testament se spune: „Un Fiu ni S-a dar – un Copil ni S-a născut.” Dumnezeu ne-a dat pe Fiul Său ca pe Darul nespus de mare. Dar un Copil ni S-a născut, și Sfântul, care a fost născut, trebuia să fie numit Fiul lui Dumnezeu. Acesta este Domnul Isus, Fiul Omului. Pentru aceasta sămânța divină a trebuit pusă în Maria, pentru ca Dumnezeu să poată fi revelat ca Om. Și cu toate acestea Omul acesta era în același timp Dumnezeu, Fiul, pe care Tatăl L-a dat. Fiul ne-a fost dat. Fiul veșnic ne-a fost dat de Dumnezeu. Cum? Prin aceea că a fost născut ca și Copil. Aceasta este un gând prețios și la fel ca în Isaia 9, Duhul Sfânt ne prezintă cu foarte mare grijă și prudent gândul acesta și în Mica 5.1: Domnul Isus trebuia să fie născut în Betleem. Aici trebuia El să vină în lume ca Om. Însă totodată ni se spune că originile (ieșirile) Lui sunt din vechime, din zilele eternității. Om adevărat și Dumnezeu adevărat! Așa de grijuliu scrie Duhul Sfânt, veghind asupra sfințeniei Persoanei Domnului nostru Isus.

El era Om adevărat: „Și [ea] L-a născut pe Fiul ei cel întâi-născut”, așa cum fiecare mamă naște pe copilul ei, așa cum este fiecare copil, care tremură de frig și plânge și îi este foame: „... și L-a înfășat în scutece și L-a culcat în iesle.” Așa descrie Luca. Așa se prezintă toată îndurarea lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este așa de bogat, că El Însuși a venit, ca să locuiască printre noi în starea cea mai de jos, pe locul cel mai de jos, pe care noi ni-l putem imagina. Ce contrast cu evanghelia după Matei! Matei nu ne relatează în felul acesta despre îndurarea lui Dumnezeu. Matei nu ne scrie despre sărăcia lui Iosif și a Mariei. El nu ne relatează despre iesle. El nu ne spune că în casa de poposire nu era nici un loc. Însă Matei ne relatează despre marele Împărat al iudeilor. Acolo se vorbește și despre un semn. Matei ne vorbește despre o stea, semnul gloriei mărețe. În evanghelia după Matei vin înțelepții, cei mari, ca să se închine Domnului. Nimic de felul acesta nu citim la Luca. Aici nu sunt înțelepți. Aici avem pe păstori cu oile lor. Aceștia sunt ultimii, cei mai neînsemnați din popor. Însă la ei era loc în inimile lor pentru El, Cel care stătea așa de sărăcăcios în iesle.

Semnul

Nu, aici la Luca nu vedem steaua ca semn măreț al gloriei și al puterii și al maiestății. Aici găsim un alt semn: „Și acesta vă este semnul: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat în iesle” (Luca 2.12). Că Dumnezeu S-a plecat așa de jos, că Dumnezeu S-a smerit așa de mult, că Dumnezeu a devenit așa de mic ca un copil înfășat în scutece; că El a devenit Om cu adevărat, dependent de mama Lui ca un bebeluș, pe care trebuia să-L hrănească, să-L îmbrace și să-L mângâie; și că în același timp El este Dumnezeu veșnic, așa cum spune Evrei 1.3: „El susține toate lucrurile prin cuvântul puterii Lui”, așa că El a trebuit să dea putere mamei Lui ca să-L țină – toate acestea sunt așa de minunate, că sunt mai presus de mintea noastră, mai presus de logica noastră. Există oare ceva mai contradictoriu – acest Dumnezeu veșnic în putere și tărie și în același timp acest bebeluș, stând culcat neputincios într-o iesle? Și cu toate

acestea este desăvârșit de clar în Domnul Isus. Este așa de desăvârșit, că El era Om aici ca bebeluș înfășat în scutece și dependent de ajutorul mamei Sale. Însă este la fel de desăvârșit adevărat că în același timp El este „Cornul mântuirii”, Mântuitorul și Domnul. Aceasta este minunea la naștere acolo în Betleem. Aceasta este micimea și mărirea Lui.

Nici un loc în casa de poposire

Pentru astfel de lucruri nu este nici un loc în lume: „Nu era nici un loc în casa de poposire”. În „hanul” lumii nu locuiesc cei mici, cei neînsemnați, cei dependenți. Acolo locuiesc cei mari, cei independenți, cei puternici. În hanurile lumii acesteia nu este nici un loc pentru Domnul Isus. Căci acolo unde sunt grăsimile pământului nu este loc pentru Dumnezeu, care vine în smerire.

Este foarte potrivit, că noi găsim cuvântul „casa de poposire” în Noul Testament cu două înțelesuri. O casă de poposire este o cameră de oaspeți, o cameră simplă cu loc pentru oaspeți. Domnul Isus folosește același cuvânt „casă de poposire” în acea situație, când El trimite pe ucenicii Lui să pregătească Paștele (Marcu 13.14): „Unde este camera Mea de oaspeți?” Camera de oaspeți este același cuvânt ca și casă de poposire (han). Și Domnul Isus spune: „Unde este camera Mea de oaspeți?” În casa de poposire a acestei lumi nu este nici un loc pentru Domnul Isus. Și pentru credincios nu este nici un loc în casa de poposire a lumii acesteia. Pentru cei independenți, pentru cei puternici, pentru cei cu autoritate și cei bogați, pentru aceia despre care i s-a spus Mariei că vor fi dați jos de pe tronuri și vor fi scoși afară fără nimic, pentru aceștia este loc în casa de poposire. Dar pentru cei neînsemnați, pentru cei slabi, pentru aceia care sunt ca femeile Maria și Elisabeta, care erau în munți, pentru aceștia este un alt loc. „Casa Mea de oaspeți”, spune Domnul Isus, aceasta este camera de sus, ridicată deasupra lumii acesteia. Aceasta este o cameră de oaspeți și El vrea să-i aibă pe ai Săi aici la Sine. Aici trebuie să fim noi, pentru ca El să ne poată servi, și pentru ca noi să servim masa Lui împreună cu El și unde El ne poate introduce în binecuvântările bogate. Pentru El nu este nici un loc în casa de poposire a lumii acesteia. Dar El are casa Lui de poposire, ca să ne invite, pe noi, credincioșii, să fim la El.

Așa de sărac a devenit Domnul nostru, atunci când a venit pe pământul acesta. Și sărăcia Lui s-a arătat cel mai clar la cruce. Așa de sărac a devenit El, că El a spus: „Păsările au cuiburi și vulpile au vizuini, dar Fiul Omului nu are nici un loc unde să-și pună capul.” A fost un singur loc, unde El a putut pe pământul acesta să-și pună capul. Este același cuvânt! „Și El Și-a plecat capul și Și-a dat duhul” – acolo la cruce. Acesta a fost singurul loc de pe pământul acesta unde El a putut să-și plece capul; acolo la cruce, când a murit, și apoi mormântul. În rest n-a fost nici un loc pentru El, numai locul morții. Nu este aceasta impresionant?

Păstori pe câmp

Aici în evanghelia după Luca nu sunt înțelepții cei care vin la Domnul. Nu sunt cei mari și cei puternici. Nu este nici un Nimrod, nici un vânător puternic, care vânează animale sau chiar oameni. Nu, Dumnezeu nu poate folosi astfel de oameni. Ci păstori – ca Abel, Moise, David. Păstorii sunt oameni care au o inimă pentru alții, care pot să-și deschidă inima pentru cei

lipsiți de ajutor, care au o inimă pentru Bebelușul din Betleem. Ei făceau lucrarea de slujire noaptea pe câmp la turmele lor. Și apoi îngerul Domnului a stat la ei. Acum citim ceva ciudat. Îngerul Domnului stătea lângă ei, dar mai era ceva alături. Nu un înger cu gloria unui înger stătea lângă ei. Era îngerul și era gloria Domnului. Domnul Însuși Se manifestă aici cu gloria Sa. Aceasta este altceva decât evenimentul când îngerul a venit la Zaharia sau la Maria. Aici este lângă ei gloria Domnului Însuși. Aceasta este gloria din norul din Vechiul Testament. Atunci gloria lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său era acoperită în nor. Dumnezeu Însuși S-a înconjurat cu acest nor și nimeni nu putea veni la această glorie decât numai marele preot o singură dată în an. Însă acum această glorie strălucește deodată netulburată în acest întuneric – gloria Domnului.

Cum putea avea loc așa ceva? Ah, mult mai târziu apostolii au înțeles aceasta: „Și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). Mai înainte se spune în locul acesta: „El a locuit printre noi”, aceasta înseamnă „tabernakelt”, adică El a locuit într-un cort. Nimeni înainte nu s-a putut apropia de Dumnezeu. Nimeni nu a văzut pe Dumnezeu și a trăit! Dumnezeu locuiește într-o lumină de nepătruns. Și totuși Dumnezeu în gloria Sa a venit la noi ca Om. Așa de departe și totuși așa de aproape. El a locuit printre noi – într-un cort. Acest trup al Domnului era învelitoarea în care era inclusă gloria lui Dumnezeu. Era așa, că mulți din Israel au zis: Nu am văzut nimic deosebit la El. Însă păstorii aveau ochi deschiși, ca să vadă gloria Domnului. Gloria Domnului a venit la oameni.

Bucurie în loc de frică

Păstorii s-au temut cu mare teamă. Normal! Poate un om să vadă gloria lui Dumnezeu și să trăiască? „Nu vă temeți”, spune de aceea îngerul, „Pentru că, iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie.” Nu teamă, ci bucurie! Pentru că Dumnezeu nu a venit la oameni în gloria Sa de Judecător, ci în har și îndurare. Dacă ei Îl vor primi, aceasta este o altă chestiune. Însă era o „bucurie mare, care va fi pentru tot poporul”.

Mântuitorul – Hristos Domnul

Pentru că astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor (Salvator), care este Hristos Domnul. Mântuitorul era născut – Cornul mântuirii – Cel care aduce mântuire. Și acest Mântuitor este Hristosul, Mesia, Cel promis de Dumnezeu, și Domnul acesta este Domnul, Iahve, Dumnezeu cu noi, Emanuel. Dumnezeu a fost revelat între noi. Cuvântul a devenit carne și a locuit între noi, Dumnezeu a învăluit aici gloria Sa într-un cort. Ai văzut tu gloria Lui? În Corpul de copil, spus cu reverență, în Copilul din iesle, acolo S-a învăluit gloria divină. El a venit între noi, „locuind în cort” – acesta trebuie să fie semnul nostru. Acesta este un semn! Nu semnul unui fulger, care se vede de la răsărit și până la apus (Matei 24), căci un astfel de semn ar fi însemnat judecată rostită asupra poporului. Trebuia să fie un semn despre îndurarea și harul lui Dumnezeu. Și dacă noi vedem semnul aici în Betleem, atunci acesta este un Copil înfășat în scutece, nu un Copil în cel mai bun hotel din Betleem, ci dintr-o iesle, de unde mănâncă animalele. Îl găsim în locul cel mai de jos din Betleem. Acesta este un semn al

lui Dumnezeu pentru poporul Său. Un semn – în El este cuprins un mesaj! Așa este în întreaga Scriptură. Când Dumnezeu dă un semn, atunci El leagă de el un mesaj. Și astfel noi ca ucenici trebuie să fim foarte atenți. Și ce fel de semn este, ce fel de mesaj? Că Isus Hristos nu vine să condamne, ca Judecător, ci ca Mântuitor – ca Salvator. Și aceasta văd păstorii aici în Betleem, atunci când privesc Copilul, acolo pe locul cel mai de jos, care se poate imagina, Bebelușul care nu se poate ajuta singur, culcat în iesle. Un copil înfășat în scutece.

Partea a 2-a

Versete călăuzitoare: Luca 1 și 2

Lauda oștirilor cerești

Acum Dumnezeu nu mai poate sta retras. Dumnezeu a stat mii de ani retras. Însă acum cerul se deschide deodată și o mulțime de oștiri cerești erau împreună cu îngerii și noi auzim cuvinte impresionante, care exprimă adevărul întregii Evanghelii: „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!”

Evanghelia după Luca este cea care ne prezintă pe Domnul Isus ca Omul Hristos Isus. Un Om născut în umilire și sărăcie și pus într-o iesle. Și tocmai acesta este semnul în această evanghelie, care a fost dat păstorilor. Nu o stea împărătească strălucitoare, pentru ca cei cu vază ai pământului să vină ca să se plece înaintea Copilului – avem aceasta în evanghelia după Matei. Însă aici semnul nu este ceva strălucitor și mare, ci aici este semnul a ceva neînsemnat – un Copil înfășat în scutece culcat într-o iesle. Dar ceea ce este cel mai mare, și aceasta este exprimat prin îngeri, este că Copilul este subiectul bunei plăceri a lui Dumnezeu. Acesta este al treilea aspect al laudei aduse de îngeri. Căci această laudă constă din trei părți: glorie lui Dumnezeu în cerurile preainalte, pace pe pământ și oamenilor bună plăcere.

Aspectul nr. 1: Glorie lui Dumnezeu în cerurile preainalte

Știm că profeții din Luca 1, care au vorbit despre acest verset, Maria și Zaharia, prin Duhul Sfânt s-au referit la Împărăția de o mie de ani a păcii, când va avea loc împlinirea a toate pentru care Domnul Isus aici pe pământ a pus baza și unde El ca Hristos Isus, ca Fiu al Omului va fi pus peste toate lucrurile (Psalmul 8). În privința aceasta îngerii nu rămân în urmă. Și ei privesc în primul rând la Împărăția de o mie de ani a păcii. Și aceasta devine cu atât mai important, când auzim ce spune Simeon. Împărăția păcii, Împărăția lui Dumnezeu, este conform cu Romani 14 dreptate, pace și bucurie. Acestea sunt cele trei elemente care ne sunt prezentate și aici. Dreptatea ocupă primul loc și în legătură cu omul înseamnă ceea ce se cuvine lui Dumnezeu. Va veni un timp în care în întreaga creație se va exprima că El este drept. Aceasta este gloria adusă lui Dumnezeu, nu numai prin anumiți oameni, ci până în cele mai înalte ceruri. Isaia spune: până la marginile universului.

Aspectul al 2-lea: Pace pe pământ

Punctul al doilea este pacea. Și deoarece îngerii vorbesc despre pacea pe pământ, aceasta ne face să ne gândim la timpul care se referă nu numai la inimile despre care vorbește Simeon, ci când va fi pace pe pământul întreg. Gândește-te, pământul întreg va fi caracterizat de cunoașterea Domnului.

Aspectul al 3-lea: Oamenilor bună plăcere

În final punctul al treilea: bucurie în Duhul Sfânt – oamenilor o bună plăcere. O adnotare spune însă: oamenii bunei Sale plăceri – oameni, care sunt subiectul bunei plăceri a lui Dumnezeu.

Vorbesc îngerii profetic despre lucruri care acum nu se pot încă împlini? Nu! Tot ce spun ei aici și care va avea împlinirea desăvârșită în Împărăția păcii, este aici în momentul acesta adevărat și se împlinește într-un Copil. Aici este Omul, Hristos Isus, Omul al doilea, ultimul Adam, prin care întreaga creație va fi restabilită – Omul în care de aici de pe pământul acesta va fi adusă onoare lui Dumnezeu. Aici este un Om, care va spune mai târziu: acum Fiul Omului este glorificat și Dumnezeu este glorificat în El. Ceea ce mai târziu în Împărăția păcii va fi valabil pentru pământul întreg, vede Dumnezeu aici realizat în Copilul din iesle, care în viața Lui pe pământ a adus lui Dumnezeu onoare.

Și dacă mai târziu în Împărăția păcii va fi pace pe pământul întreg, acum este revelată această pace, întruchipată într-un Copil, care este culcat într-o iesle, înfășat în scutece. În Acesta pacea este vie, ca să zicem așa, am putea spune: personificată, prezentă. Profetul vorbește despre Cel care face pace, și epistola către Coloseni spune că El a făcut pace prin sângele crucii Sale. Crucea este punctul final al drumului care începe aici la iesle. Niciodată înainte pacea nu a fost așa de prezentă, înainte ca acest Bebi să fie născut în Betleem și care acum este vestit de îngeri.

Și dacă aici citim despre oamenii bunei Sale plăceri, în primul rând este un Om al bunei Sale plăceri. Acesta este Unul căruia treizeci de ani mai târziu I se spune, atunci când El Se ridică din apă și cerul se deschide: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit buna Mea plăcere.” Dar dacă aici se spune „oameni”, deci când vor fi mulți oameni ai bunei Sale plăceri, atunci aceasta este posibil numai pentru că Dumnezeu Și-a găsit buna plăcere în *Unul*. Și noi vom vedea că în acest Unul și pe baza lucrării Lui este acum loc pentru o oștire mare de oameni, care vor deveni subiectul bunei plăceri a lui Dumnezeu. Și toate acestea sunt personificate în acest Copil. Da, de aceea jubilează îngerii, pentru că ei văd realizată aceasta în acest Copil, chiar dacă privit din punct de vedere istoric se va împli abia în timpurile de mai târziu. Nu este măreț faptul acesta?

Păstorii ca evangheliști

Aceasta este la Luca – să prezinte un Copil mic, sărac, nu celor mari ai pământului, ci celor săraci, ultimilor din popor, păstorilor de pe câmp, care acum se duc să vadă semnul, pe Copil în sărăcia Lui. Cuvintele îngerilor sună în urechile lor și ei vor acum să vadă Copilul, în care trebuie să se împlinească toate acestea. Da, cuvintele îngerilor lucrează la inimile lor și trezesc această dorință de a vedea. Ei au auzit cuvântul și lauda adusă de îngeri și acum doresc să vadă semnul, pe care Domnul li-l dă, ca să fie văzut. Da, ei merg în grabă plini de dorința să vadă realitatea care le-a fost prezentată. Așa ei au devenit primii evangheliști, care au avut o întâlnire cu Domnul Isus Hristos. Ei au mers acolo și au făcut cunoscut pretutindeni cuvântul despre Copilul pe care L-au văzut. Însă pe primul loc nu stă vederea, ci auzirea. Credința noastră nu se bazează pe vedere, ci pe auzire. Nu numai ceea ce ei au văzut, nu, cuvântul, pe care ei l-au auzit, era conținutul mesajului lor, pe care acum îl duceau pretutindeni. Cuvântul, pe care ei L-au văzut! Și toți cei care L-au auzit, se mirau de ceea ce spuneau păstorii. Da, era o uimire, căci erau unii oameni care așteptau pe Răscumpărătorul lui Israel. Și ne putem imagina bine această uimire – cum spuneau oamenii: Să fie Acesta Acela despre care au vorbit profeții?

Maria

Privim acum la Maria. Evanghelia după Luca ne prezintă unele persoane și ne arată la ele puterea credinței și lucrarea Duhului Sfânt. Am văzut deja în capitolul 1, că Maria nu a fost umplută de Duhul Sfânt. Aceasta ne este făcut cunoscut nu pentru a considera pe Maria mai prejos decât alții, ci pentru a o scoate în mod deosebit în evidență. Ea a primit Cuvântul Domnului în inima ei și L-a făcut proprietate a ei, ca bun de credință personal. De două ori citim în capitolul acesta că Maria păstra toate cuvintele și le cumpănea în inima ei. Frați și surori, în aceasta se cuprinde nespus de mult pentru noi, nu numai ca noi să luăm cunoștință, ci pentru ca noi să medităm în liniște în inimile noastre la toate acestea. Căci acesta este singurul mod în care noi putem studia Cuvântul: citirea Cuvântului, păstrarea Cuvântului și meditarea asupra Lui și aprofundarea în călăuzirea Duhului lui Dumnezeu în lucrurile care ne sunt prezentate aici. Toate acestea dau naștere la adorare.

Și așa vedem mai departe, că noi suntem conduși în Templu. Închinătorii, care pășesc în public cu lauda și preamărirea adusă de ei, au fost formați în liniște. Ei au fost formați în camera de rugăciune sau sus în munți (Luca 1), unde Domnul a vorbit la inima lor și ei au meditat în inima lor la cuvintele Lui. Sunt convins că nici o închinare adevărată nu ia naștere, dacă mai înainte nu a avut loc această meditare la cele referitoare la Persoana Domnului nostru scump. Trebuie să aibă loc o „rumegare” cu inima noastră, așa că sentimentele se formează pentru ca ele să fie plăcute pentru Dumnezeu, când ei aduc în înlăuntrul Locului Preasfânt închinare preotească. Conștient îndrept atenția spre cuvântul „preoteșc”. Căci în primul rând vedem aceasta deja la păstori, că la ei este laudă. Ei glorifică și laudă pe Dumnezeu cu privire la tot la ceea ce ei au auzit și au văzut. Accentuez aceasta pentru că într-un anumit sens acum la sfârșitul capitolului acesta ne aflăm pe locul închinării, direct în Templu. Mai întâi la patruzeci de zile după nașterea Domnului la curățirea mamei și apoi

doisprezece ani mai târziu, când Domnul Isus la vârsta de doisprezece ani S-a suit cu părinții Săi la Ierusalim la Templu. Am văzut deja la început că evanghelia după Luca este caracterizată prin Templu. Evanghelia începe în Templu – Zaharia vede apariția îngerului, și se termină în Templu cu cântarea de laudă a ucenicilor. Și de aceea să fim atenți, când ne aflăm aici în Templu pentru închinare! Însă înainte ca noi să putem înțelege corect aceasta, noi trebuie să înțelegem ce înseamnă circumcizia lui Hristos și prezentarea Lui în Templu (Luca 1.22-24).

Ziua circumciziei

Ziua a opta este ziua circumciziei. Desigur aceasta este în primul rând împlinirea Legii. În epistola către Galateni 4.4 ni se spune că Domnul Isus a fost născut dintr-o femeie, născut sub Lege. El era israelit cu adevărat. Nu numai Om, ci un Om din poporul Israel, care aici pe pământ a împlinit Legea lui Dumnezeu, care a fost circumcis conform Legii, dar care totodată prin aceasta este dator să îplinească toată Legea (Galateni 5.3). La circumcizia Lui El primește Numele Isus, așa cum a spus îngerul. Numele înseamnă Iehova sau Iahve – Mântuitor și Salvator. Însă aceasta nu are nimic a face cu circumcizia, sau? Ce înseamnă circumcizia Lui? Circumcizia este conform cu Coloseni 2.11, sentința lui Dumnezeu asupra cărnii, dezbrăcarea trupului cărnii. Aceasta este necesar pentru omul natural, care a fost născut în păcat. Circumcizia însemna pentru fiecare israelit, care făcea circumcizia fiului său, o recunoaștere înaintea lui Dumnezeu că și acest copil a fost născut în păcat și a meritat sentința lui Dumnezeu și că el poate veni în părtășie cu El numai pe baza harului lui Dumnezeu.

Însă acum vine singurul Om de pe pământ, care niciodată nu a păcătuit, în care nu este nici un păcat și care nu a cunoscut și nu a făcut nici un păcat și care nici nu a fost născut în păcat. El vine aici așa de real, precum spune în Romani 8.2, că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat. Dumnezeu a condamnat păcatul în carne. Desigur nu încă aici în momentul acesta. Însă această circumcizie din ziua a opta și-a primit împlinirea prin ceea ce se spune în Coloseni 2.11: circumcizia lui Hristos. Circumcizia lui Hristos nu este identică cu circumcizia aceasta din ziua a opta, ci cu lucrarea la crucea de pe Golgota. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în asemănarea păcatului, însă păcatul nu era în El. El a venit în aceeași carne, în care la noi era păcatul. Și Dumnezeu L-a trimis în carne pentru păcat, pentru ca El să judece păcatul în El.

Cât de mare este aceasta, dacă Dumnezeu aduce aceasta în legătură cu ziua a opta. Ziua a opta este începutul a ceva nou. Ziua cea mare, ultima zi a sărbătorii este ziua a opta. Despre această zi vorbește Domnul Isus în Ioan 7, că roada lucrării de la cruce va fi o ceată mare și că ea va primi Duhul Sfânt. Ziua a opta vorbește despre o creație nouă. Căci dacă păcatul în carne este condamnat prin circumcizia lui Hristos, atunci este pusă baza pentru o oștire mare, care are parte de circumcizia lui Hristos. Așa cum spune Coloseni 2, că ei au fost circumciși cu circumcizia lui Hristos. Da, acolo este loc pentru o creație nouă. Și așa cum spune Galateni 6.15: nu circumcizia sau necircumcizia în sensul Legii sunt ceva, ci creația nouă – circumcizia lui Hristos și această legătură cu ziua a opta. Baza este lucrarea de pe Golgota, treizeci și trei de ani mai târziu. Baza pentru care pot exista mulți oameni ai buneii plăceri, și nu numai un

singur Om al bunei Sale plăceri. Treizeci și trei de ani a fost Unul în care Dumnezeu Și-a găsit buna Sa plăcere. Însă Dumnezeu dorea o societate mai mare de fii ai bunei Sale plăceri, în care voia să-Și găsească bucuria. De aceea Fiul acesta a trebuit să meargă la cruce, ca să primească sentința asupra păcatului.

Consacrarea Celui întâi născut

Toate acestea sunt importante pentru ca acum să înțelegem ce înseamnă când patruzeci de zile după aceea Domnul este adus în Templu de mama Sa. Din Leviticul 12 știm, că dacă o mamă a născut un fiu, ea trebuia să se curățească după patruzeci de zile de la naștere. Aceasta este o curățire ceremonială în legătură cu o jertfă. Și așa Iosif și Maria vin cu Copilul la Ierusalim în Templu. Vedem aici un înțeles dublu. Mai întâi desigur curățirea Mariei printr-o jertfă, dar și că Domnul este prezentat de Maria lui Dumnezeu ca întâiul Fiu născut. Fiecare fiu întâi născut în Israel trebuia prezentat lui Dumnezeu – să fie închinat lui Dumnezeu, pus deoparte pentru Dumnezeu. Ah, despre nici un copil din întreaga istorie mondială nu se putea spune că aceasta era așa de potrivit precum era la Domnul Isus. Ce trebuie să fi fost aceasta pentru inima lui Dumnezeu, atunci când acest Copil a fost închinat Lui. Acesta era Fiul întâi-născut. El nu era numai singurul Fiu născut din Dumnezeu. Aceasta înseamnă că El era Cel veșnic, Unicul. Și ca Unicul nu este un altul și în privința aceasta noi nu putem fi legați cu El. Ca sigurul Fiu El este unic. Dar El este și Cel întâi-născut, și aceasta este denumirea Lui ca Om. Dumnezeu a adus pe Cel întâi-născut în lumea locuită, spune Evrei 1. Și acest Întâiul-născut este desigur Întâiul-născut din toată creația, cu toate că El Însuși este Creatorul (Coloseni 1).

Am văzut că circumcizia Lui se referă la cruce și astfel El ca Cel mort, despre care vorbește și aici jertfa adusă, este și Cel întâi-născut dintre morți. Și ca Cel întâi-născut dintre morți El este și Întâiul-născut dintre mulți frați (Coloseni 1; Apocalipsa 1). Înțelegem noi ce este un Întâi-născut? El este unul închinat lui Dumnezeu, unul sfințit pentru Dumnezeu. Și nu vedem noi acum mai clar că circumcizia este sentința lui Dumnezeu asupra cărnii păcatului – a păcatului nostru – sentința lui Dumnezeu pe care El a pus-o asupra Lui? Nu vedem noi acum mai clar că Duhul Sfânt vrea să ne prezinte adunarea mare a celor întâi-născuți (compară cu Evrei 12.23)? Între mulții frați, care au fost dați Domnului Isus, El este Întâiul-născut între ei. Pe acești mulți, pe care El îi numește tovarășii Lui, îi va duce Dumnezeu la glorie ca fii. Acești mulți au fost dați Fiului, pentru ca ei înșiși să fie fii ai bunei Sale plăceri.

La începutul studiului nostru al evangheliei după Luca am văzut deja că evanghelia după Luca ne introduce în adevărurile apostolului Pavel. Ea este Evanghelia filiațiunii, și tocmai filiațiunea este tema cea mai mare despre care ne relatează Pavel. În evanghelia noastră găsim fii ai Celui Preaînalt, fii ai luminii, fii ai păcii, fii ai învierii și fii ai lui Dumnezeu. Da, cinci expresii despre oamenii bunei Sale plăceri. Și îngerii relatează deja aici pe câmp despre Omul bunei Sale plăceri. Aici Întâiul-născut este prezentat lui Dumnezeu în legătură cu o jertfă. Este o jertfă a unui sărac (compară cu Leviticul 12). Însă aceasta, care este numai o imagine, se abate de la realitatea însăși. Aici animalele de jertfă fac loc adevăratei jertfe. Ele fac loc Unuia în care Dumnezeu a judecat păcatul. Căci prin aceasta poate acum să fie sfințită pentru

Dumnezeu o societate mare de întâi născuți, închinați, însă așa fel că El este adevăratul Întâi-născut.

Dumnezeu a vorbit odată despre Israel: Israel este întâiul Meu născut. Însă aici este adevăratul Israel, adevăratul Rob al Domnului, așa cum spune Isaia. Și acest Rob adevărat este Fiul întâi-născut al lui Dumnezeu. Și în El, pe baza jertfei Sale, este loc pentru o adunare mare a celor întâi-născuți – fii ai bunei plăceri – și aceștia sunt închinători, așa cum ne spune epistola către Evrei. Acești închinători sunt pe drumul spre glorie. Și pe acest drum ei au cortul întâlnirii, locul serviciului divin, unde ei se apropie de tronul harului. Și astfel noi îi găsim pe acest drum permanent în Locul Preasfânt, nu numai din când în când. Nu, Evrei 13 ne spune că noi aducem permanent o jertfă. Permanent, așa cum noi întâlnim aici pe Ana noapte și zi rugându-se și postind în Templu. Aici găsim credincioși prezentați în duhul filiațiunii. Fii ai bunei plăceri, care sunt în Templu ca închinători.

Simeon

Acum îl vedem pe Simeon. Însă el nu vorbește având caracterul lui Zaharia. El nu vorbește ca Maria, el nu vorbește despre viitorul Împărăției păcii de o mie de ani, în care Israel ocupă locul central. Nu, el vorbește despre timpul actual. Însă toate acestea sunt uimitoare. De ce acest Simeon a venit în Templu? La el nu vedem că glasuri îi vorbesc într-un vis, așa cum găsim la Iosif; sau că lui îi apare o stea, ca la înțelepții din răsărit; că lui îi apare un înger, ca la Zaharia sau Maria. Nu, aceasta nu se potrivește în timpul actual. Aceasta se potrivește mai degrabă în Vechiul Testament și în timpul dinaintea nașterii Domnului nostru Isus și a morții Lui și învierii Lui. Nu, la Simeon vedem duhul filiațiunii. El este călăuzit – și aceasta este caracteristica filiațiunii; aceasta este caracteristica tuturor fiilor: toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu (Romani 8.14).

Aici ni se relatează de trei ori despre Simeon, că Duhul Sfânt l-a condus: mai întâi în versetul 25; apoi în versetul 26, unde el primește cuvântul de la Duhul Sfânt; și în versetul 27, unde el vine în Templu prin Duhul Sfânt (Luca 2.25-27). Fiecare simte aici: noi suntem pe un loc deosebit. Duhul Sfânt ne relatează aici dimensiunea măreață, care în rest este arătată numai în imagini – în circumcizia lui Hristos și în prezentarea Lui înaintea lui Dumnezeu. De altfel, nu în curățire! Curățirea nu este pentru copil, ci pentru mamă (Leviticul 12). Mama trebuia curățită și ea este o imagine a rămășiței lui Israel. Pe baza sentinței lui Dumnezeu asupra cărnii păcatului, care L-a lovit acolo pe Golgota, este posibilă curățirea credincioșilor și prin aceasta în cele din urmă sfințirea și consacrarea pentru Dumnezeu. Ei au fost curățiți prin spălare, ei au fost sfințiți, ei au fost îndreptățiți. Vedem astfel un popor curățit, sfințit, un popor de fii, de oameni ai bunei plăceri, de închinători. Și este partea noastră cea mai prețioasă pe pământ, să stăm pe acest loc al închinării și să aducem permanent jertfele noastre de laudă.

Simeon era un om temător de Dumnezeu și drept, care aștepta pe Mângâietorul lui Israel. Prin aceasta el se înrolează în ceata rămășiței care aștepta pe Domnul. Și el aștepta pe acest Mângâietor, pe Mesia. El Îl aștepta în mod foarte personal. Încă o dată: nu pe baza de glasuri,

de viziuni, de vise, stele sau îngerii; nu, ci prin Duhul lui Dumnezeu. El era ca Maria; el, care nu numai cunoștea cuvântul, ci și îl cumpănea în inima lui (medita la el). Duhul Sfânt a avut ocazia să facă acest cuvânt așa de adevărat și prețios în această inimă, că lui i se spune că el nu va vedea moartea înainte ca el să vadă pe Hristosul Domnului. Și la fel este și astăzi. Desigur Cuvântul lui Dumnezeu este cunoscut de aproape două mii de ani. Însă Duhul Sfânt ar trebui să primească ocazia să facă Cuvântul Său așa de viu în inimile noastre, încât și noi să așteptăm pe Domnul nostru cu inimi arzătoare.

Astfel Simeon vine în Templu călăuzit de Duhul Sfânt, și când părinții au adus Copilașul Isus ca să facă pentru El după obiceiul Legii, el L-a luat în brațe. Ah, cât de prețios este aceasta! Păstorii au văzut pe îngerii și s-au prosternat înaintea Copilului. Magii (înțelepții din Orient) au văzut steaua și s-au prosternat înaintea Copilului. Însă aici vine Simeon călăuzit de Duhul și el nu se prosternă înaintea Copilului. El Îl ia în brațe. El Îl îmbrățișează cu intimitate și Îl cuprinde în inima lui. Aici este un om care nu poate fi comparat cu oamenii care se vor prosternă odată în Împărăția păcii înaintea Domnului, așa cum va face odată Israel, așa cum au prefigurat aici păstorii și magii. Nu, aici este unul care ia Copilul în brațe și Îl cuprinde în inima lui. Da, în inima lui.

Am văzut că Domnul Isus personifică pacea lui Dumnezeu – pace pe pământ. Când va avea loc aceasta, atunci vor veni înțelepții (popoarele), apoi vor veni oamenii poporului Israel (păstorii) și se vor prosternă înaintea Copilului. Aceasta este în viitor. Însă în timpul de acum, în care trăim noi, când nu este pace pe pământ, există oameni cu pacea în inimă, care au pace cu Dumnezeu, o pace care păzește inimile și gândurile lor. Un astfel de om găsim aici în Simeon. El ia Copilul în brațe și în inimă și laudă pe Dumnezeu: Lasă pe robul Tău să plece în pace. Aici este un credincios, care încă nu cunoaște pacea pe pământ, dar are pacea în inima lui. Nu un credincios care așteaptă pe Domnul cu Împărăția Sa, ci unul care Îl primește în inima lui. Putem spune noi aceasta despre noi? Este Domnul pentru noi așa de prețios, pentru ca noi așa cum spune 1 Tesaloniceni 4: vrem să fim totdeauna la Domnul?

„Ochii mei au văzut mântuirea Ta.” Omul acesta, care este călăuzit prin Duhul, a văzut mai mult decât Zaharia și Maria. El a văzut chiar mai mult decât cele despre care au vorbit îngerii: mântuirea Ta, pe care Tu ai pregătit-o înaintea popoarelor. Niciodată înainte nu am auzit așa ceva. De la îngerii am auzit într-adevăr despre pace pe pământ. Însă aici auzim despre pacea pe care El o va răspândi înaintea feței tuturor popoarelor. Îngerii au vorbit despre o pace pentru întreg poporul – acesta este Israel. Simeon însă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu despre toate popoarele. Aceasta este valabil nu numai pentru Împărăția păcii. Desigur atunci, când Israel va fi centrul tuturor evenimentelor, din poporul acesta se va răspândi pace spre toate popoarele. Dar să citim și versetul 32. Dacă Simeon s-ar fi referit numai la Împărăția păcii, atunci el ar fi vorbit în primul rând despre Israel și apoi, pornind de la acesta, despre lumina către toate națiunile. Însă aici nu este așa. Israel este pe locul al doilea. El vorbește despre timpul nostru actual, unde lumina a venit în primul rând ca descoperire tuturor națiunilor, ca să facă cunoscut națiunilor adevărurile lui Dumnezeu. Avem aceasta ca rod de la unul care lasă Cuvântul lui Dumnezeu să lucreze în inima lui prin Duhul Sfânt. Din Vechiul Testament cunoaștem cuvântul despre Domnul Isus ca Lumină a națiunilor (Isaia 42; 49; 59).

Și Isaia leagă aceasta cu Împărăția păcii. Dar Simeon folosește acest Cuvânt, călăuzit prin Duhul, pentru timpul nostru. Și aceasta devine clar, dacă citim mai departe.

Iosif și Maria erau uimiți de cele auzite de la Simeon. Lor li se deschide o perspectivă mult mai mare, decât numai mântuirea lui Israel. Vedem apoi că Simeon îi binecuvântează. De altfel aici nu stă scris că el a binecuvântat Copilul. Nu, el cunoaște gândurile lui Dumnezeu: *el însuși* ar putea fi binecuvântat numai *prin Copil*. Însă Simeon poate binecuvânta pe Iosif și pe Maria și să le prezinte ce va deveni Copilul acesta. Și că el vorbește în continuare despre timpul actual vedem din cuvintele: „Iată, Acesta este rânduit spre căderea și ridicarea multora în Israel.” El arată spre timpul actual, în care Domnul Isus a fost dat națiunilor ca lumină spre descoperire. Dar el mai arată că aceasta are loc împreună cu lepădarea poporului Israel. Domnul Isus urma să ajungă o piatră de poticnire în Israel, de care mulți vor cădea. Și aici găsim un cuvânt din profetul Isaia (Isaia 8). Mulți vor cădea, dar de asemenea mulți se vor ridica. Aici nu este vorba de înviere, ci: ei vor fi ridicați. Aceasta este și ceea ce a vestit Maria: cei puternici vor fi dați jos și cei smeriți vor fi înălțați. Cei care gândesc că sunt ceva, ei vor cădea. Ceilalți vor fi înălțați. Și El va deveni un semn care va stârni împotrivire.

În legătură cu Domnul Isus citim de trei ori despre un semn, atât în evanghelia după Matei, cât și în evanghelia după Luca. În evanghelia după Matei primul semn este steaua, la nașterea Lui. Semnul al doilea este moartea Lui, semnul lui Iona: trei zile și trei nopți El trebuia să fie în inima pământului (Matei 12). Semnul al treilea este revenirea Lui: semnul Fiului Omului (Matei 24). Și la Luca vedem același lucru. Primul semn la nașterea Lui: Copilul în iesle. Semnul al doilea îl găsim în pasajul nostru: semnul lepădării Lui. Despre aceasta nu au vorbit îngerii, Zaharia și Maria. Simeon știe aceasta. El știe că sabia va străpunge sufletul Mariei, și prin aceasta el se gândește la momentul când Maria va sta la picioarele crucii. În Luca 21 găsim semnul al treilea – revenirea Lui. Aici, așa cum am spus, semnul lepădării Lui, pentru ca să se descopere gândurile multora. Venirea Domnului este revelarea a ceea ce este în inima lui Dumnezeu. Dar este și revelarea a ceea ce este în inimile noastre. Este o stare care aduce totul la lumină, care aduce la lumină în chip desăvârșit inima lui Dumnezeu, așa că noi oamenii putem cunoaște inima lui Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu voia să relateze oamenilor, toate acestea El le-a relatat în Domnul Isus. Și pe de altă parte, inima omului a fost descoperită deplin. Desigur în mod deosebit în momentul când Maria stă la cruce și El este înălțat acolo pe cruce. Acesta este înțelesul celor spuse aici de Simeon. El era caracterizat de cunoaștere deosebită și înțelegere a gândurilor lui Dumnezeu – în duhul adevărat al filiațiunii laudând pe Dumnezeu aici în Templu. Ce loc prețios să stai aici.

Profetesa Ana

La Simeon nu ni amintește atât de mult statornicia, continuitatea slujirii lui. Cel mai important la el este: Duhul Sfânt îl călăuzește. Căci mult mai clar găsim prezentată slujba permanentă a laudei în Templu în persoana profetesei Ana. Despre credincioșii de la sfârșitul cărții vedem în adevăratul sens al cuvântului că ei stăteau în Templu și laudau pe Dumnezeu. Acesta este locul credinciosului ca fiu și închinător înaintea lui Dumnezeu, ca să aducă jertfa neîntreruptă

de laudă și preamărire. Și aici la începutul vieții Domnului nostru Isus aici pe pământ vedem toate acestea prezentate deja în profunzime.

În Ana avem în acest început o imagine potrivită a unui credincios care aduce o laudă neîncetată. Ea era o profetesă, și aceasta ne arată că Duhul profetic mai era la lucru și în acest timp, după ce Dumnezeu a tăcut patru sute de ani. Și Duhul profetic este acela care înțelege Cuvântul lui Dumnezeu și Îl aplică la inimă și conștiință. Ana era o femeie. Cu siguranță ea nu a avut multe ocazii pentru vestire. Dar ce mărturie, când citim: „Ea vorbea despre El.” Acesta este Duhul profetic. El vorbește despre Domnul Isus și Îl pune înaintea inimii și conștiinței. Aceasta este profeție.

Profeție nu este altceva decât mărturie despre Domnul Isus. Totul se învâрте în jurul Persoanei Domnului nostru Isus Hristos. În 1 Petru 1.11 ne este confirmat aceasta: „Duhul lui Hristos mărturisea dinainte despre patimile care trebuiau să vină peste Hristos, și despre slăvile care aveau să urmeze.” Aceasta este și slujirea profetică în mijlocul Adunării. În 1 Corinteni 14.3 citim, că cine profește vorbește oamenilor spre zidire și încurajare și mângâiere. Cum poți încuraja mai bine, zidi mai bine și mângâia mai bine, decât atunci când se vorbește despre Domnul Isus? Nu este zidirea legată cu Persoana Sa, nu este încurajarea și mângâierea sfinților legată cu Persoana Sa? Adevăratul Duh profetic face aceasta: El vorbește despre El.

Cum este deci această femeie? Probabil aflăm ceva prin înțelesul numelui ei. Simeon înseamnă „a auzi”. Ne-am putea gândi că Dumnezeu a auzit gândurile inimii lui Simeon, dar și Simeon a auzit. El era unul care putea auzi bine glasul Duhului Sfânt. El avea un auz bun, ca să ia seama la călăuzirea Duhului Sfânt în viața lui, care l-a condus în Templu. Și Ana avea un nume remarcabil, și aceasta se potrivește caracterului acestei evanghelii. Ana înseamnă „har”. Ea însăși era un model al harului, al îndurării. Ana descindea din seminția Așer – o seminție din cele zece seminții ale poporului. Însă ea aștepta împlinirea făgăduinței, exact așa cum relatează Pavel: „speranța promisiunii făcute de Dumnezeu părinților noștri, la care speră să ajungă cele douăsprezece seminții ale noastre, slujind neîncetat, noapte și zi” (Faptele apostolilor 26.6,7). Așa o găsim aici, slujind lui Dumnezeu în Templu noapte și zi. Pentru ca să poți sluji lui Dumnezeu așa fără întrerupere, Dumnezeu trebuie să îndepărteze acele lucruri care împiedică această slujire. Ea a fost șapte ani căsătorită și acum avea vârsta de optzeci și patru de ani. Putem astfel presupune că ea a slujit neîntrerupt în Templu aproape șaiszeci de ani. Slujind neîntrerupt în Templu noapte și zi timp de șaiszeci de ani! Ana este aici în Templu, în locul sfânt. Și acesta este locul adevărat al credinciosului, care este caracterizat ca fiu.

Locul sfânt este caracterizat prin trei lucruri: auzirea, la Simeon, rugăciunea, la Ana și în episodul al treilea în finalul capitolului nostru Cuvântul lui Dumnezeu despre Domnul Isus. La Ana se găsesc însușirile rugăciunii: slujind lui Dumnezeu „cu posturi și rugăciuni”. Aceasta este smerenie, este dependență, este încredere. Ea a slujit șaiszeci de ani zi și noapte și a așteptat acest moment, această clipă, ca să vadă pe Domnul. Ea a venit în momentul acesta, și privind pe Domnul, ea l-a laudat și a vorbit despre El tuturor celor din Ierusalim, care așteptau răscumpărarea. Aceasta este adevărata slujbă profetică. Ea vorbea tuturor celor care erau pregătiți cu inimile lor să audă despre Domnul Isus Hristos.